

Warszawa, dnia 20 lipca 2017 r.

Sygn. akt R 8/17

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Patryk Jaki

Członkowie Komisji:

Sebastian Kaleta, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński, Paweł Rabiej, Adam Zieliński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 lipca 2017 r.

wniosku J P o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków: R

T S, M Sz oraz Hanny Gronkiewicz – Waltz,

w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia r.,

nr -- oraz w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia

r., nr 4

z udziałem Miasta Stołecznego Warszawy, G M J P.

M K i Skarbu Państwa,

postanawia:

na podstawie art. 78 § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718) **odmówić przeprowadzenia dowodów z zeznań**

świadków: R T S, M S oraz H

G - W

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13 lipca 2017 r. (data wpływu do Ministerstwa Sprawiedliwości: 14 lipca 2017 r.) J P wniósł o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków:

1. Ryszard T. S. – „na okoliczność czynności, jakie podejmował jako Minister Spraw Zagranicznych w związku z pismem z dnia 29 stycznia 2014 r. (15 stycznia 2014 r.), skierowanym do niego przez Ministra Finansów Michała S. – szczegółowy opis okoliczności wskazany we wniosku w pkt a-n;
2. Michał S. – „na okoliczność czynności, jakie podejmował jako Minister Finansów w związku z pismem z dnia 29 stycznia 2014 r. (15 stycznia 2014 r.), skierowanym do Ryszarda S., sprawującego wówczas urząd Ministra Spraw Zagranicznych” – szczegółowy opis okoliczności wskazany we wniosku w pkt a-o;
3. Hanny Gronkiewicz – Waltz – „na okoliczność relacji interpersonalnych świadka z osobami mającymi związek z reprivatyzacją w sferze prywatnej, nie wynikających ze sprawowanego przez świadka urzędu Prezydenta m.st. Warszawy” - szczegółowy opis okoliczności wskazany we wniosku w pkt a-d.

Art. 77 § 1 k.p.a. stanowi, iż organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Obowiązek zebrania całego materiału dowodowego przez organ administracji publicznej należy rozumieć w ten sposób, że organ albo czyni to z własnej inicjatywy, jeżeli uważa za konieczne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, albo gromadzi w aktach sprawy dowody wskazane lub dostarczone przez strony, jeżeli mają one znaczenie dla sprawy (Wróbel, Andrzej. Art. 77. W: Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego. System Informacji Prawnej LEX, 2016).

Zgodnie z art. 78 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, dalej „k.p.a.”) żądanie strony dotyczące przeprowadzenia dowodu należy uwzględnić, jeżeli przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy. Ponadto zgodnie z § 2 wskazanego przepisu organ administracji publicznej może nie uwzględnić żądania, które nie zostało zgłoszone w toku przeprowadzania dowodów lub w czasie rozprawy, jeżeli żądanie to dotyczy okoliczności już stwierdzonych innymi dowodami, chyba że mają one znaczenie dla sprawy.

Komisja wskazuje, że celem regulacji zawartej w art. 78 § 2 jest uniemożliwienie stronie przeciągania postępowania przez zgłaszanie zbędnych wniosków dowodowych, tj. dotyczących takich okoliczności, które już zostały bezspornie ustalone. Chodzi zatem zarówno o okoliczności stwierdzone za pomocą dowodów, jak i o fakty powszechnie znane

oraz fakty znane organowi z urzędu (zob. wyrok NSA z 19 lutego 2002 r., V SA 1918/01, LEX nr 685539). Organ administracji jest zatem uprawniony do oceny potrzeby przeprowadzenia dowodu i nie naruszy przepisów postępowania administracyjnego, jeżeli odmówi przeprowadzenia dowodu, powołując się na zbędność jego przeprowadzenia (por. wyrok NSA z 17 marca 1986 r., III SA 1160/85, ONSA 1986, nr 1, poz. 19). Organ ocenia, kierując się normą prawa materialnego, które fakty mają istotne znaczenie dla sprawy, czy wymagają one udowodnienia oraz jakie dowody dla udowodnienia tych faktów są potrzebne (por. wyroki NSA z 15 grudnia 1995 r., SA/Lu 507/95, LEX nr 27107 oraz SA/Lu 508/95, LEX nr 1691402)” (Przybysz, Piotr Marek. Art. 78. W: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. XII. Wolters Kluwer Polska, 2017). W piśmiennictwie przyjmuje się, że ocena, czy przedmiotem dowodu jest okoliczność mająca znaczenie dla sprawy, należy do uznania organu, który jest jednakże związany w tej mierze przepisami prawa materialnego stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia (Wróbel, Andrzej. Art. 78. W: Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego. System Informacji Prawnej LEX, 2016) .

Na podstawie art. 30 *ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 718 dalej „ustawa”)* Komisja do spraw usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (dalej „Komisja”) wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4 *ustawy*, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 2) decyzja reprivatyzacyjna została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej, nieznane organowi, który ją wydał;
- 4) decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 5) stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, lub przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, w szczególności jeżeli nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej;

6) wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal;

7) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo przyznania, na podstawie przepisów odrębnych, świadczenia w związku z przejściem własności nieruchomości;

8) decyzja reprivatyzacyjna dotyczy osoby prawnej powstałej przed dniem 1 września 1939 r., której akcje lub udziały objęto w sposób niezgodny z prawem.

Zgodnie z ust. 2 powyższego przepisu Komisja może wydać decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, również przed stwierdzeniem sfałszowania dowodów wymienionych w ust. 1 pkt 1 lub popełnienia przestępstwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, orzeczeniem sądu lub innego organu, jeżeli:

1) sfałszowanie dowodu lub popełnienie przestępstwa nie budzi wątpliwości, a wydanie tej decyzji jest niezbędne dla uniknięcia niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia ludzkiego albo poważnej szkody dla interesu społecznego lub interesu prywatnego;

2) postępowanie karne jest zawieszona ze względu na ukrycie się lub ucieczkę sprawcy, postępowanie umorzono ze względu na niewykrycie sprawcy albo nie może być ono prowadzone ze względu na przedawnienie karalności lub śmierć sprawcy.

Z akt sprawy wynika, że pismem z dnia 26 czerwca 2017 r. Komisja zwróciła się z wnioskiem o przedstawienie przez Ministra Spraw Zagranicznych W. W. dokumentacji dotyczącej układu indemnizacyjnego z Królestwem Danii, w szczególności dokumentacji związanej z wypłatą odszkodowania przez stronę duńską J. i H. M. w zakresie nieruchomości położonych w Warszawie przy ul. Plac Defilad oraz przy ul. Plac Defilad 1 (dawniej ul. Chmielna 70). Następnie pismem z dnia 26 czerwca 2017 r. Komisja zwróciła się z wnioskiem o przedstawienie przez Ministra Rozwoju i Finansów M. M. ;

1. akt administracyjnych dotyczących decyzji Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 22 grudnia 2016 r., nr 1 w przedmiocie przejścia na rzecz Skarbu Państwa 2/3 części prawa własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Plac Defilad oraz przy ul. Plac Defilad 1 (dawniej ul. Chmielna 70), stanowiących poprzednio własność J. H. H. M.;

2. dokumentacji dotyczącej układu indemnizacyjnego z Królestwem Danii, w szczególności dokumentacji związanej z wypłatą odszkodowania przez stronę duńską J. H. H. M.

Pismem z dnia 30 czerwca 2017 r. (data wpływu do Ministerstwa Sprawiedliwości: 3 lipca 2017 r.) Minister Spraw Zagranicznych przekazał kserokopię dokumentacji dotyczącej układu indemnizacyjnego zawartego pomiędzy rządem polskim a duńskim. Pismem z dnia 30 czerwca 2017 r. Minister Rozwoju i Finansów przekazał całość akt administracyjnych dotyczących nieruchomości położonej w Warszawie przy Placu Defilad oraz przy ul. Plac Defilad 1 (dawniej ul. Chmielna 70). Jednocześnie Minister Rozwoju i Finansów wyjaśnił kwestie zakresu odszkodowania przyznanego J. i H. H. M. na mocy układu indemnizacyjnego zawartego pomiędzy rządem polskim a duńskim.

W ocenie Komisji zebrany w toku postępowania rozpoznawczego materiał dowodowy jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy. Mając na względzie treść art. 30 ust. 7 *ustawy* istotną okolicznością w sprawie jest wskazanie, czy decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo przyznania, na podstawie przepisów odrębnych, świadczenia w związku z przejściem własności nieruchomości. Biorąc pod uwagę powyższe, Komisja badała w toku postępowania rozpoznawczego, czy J. i H. H. M. przyznano odszkodowanie na mocy układu indemnizacyjnego zawartego pomiędzy rządem polskim a duńskim. Dokumentacja przekazana przez Ministra Spraw Zagranicznych oraz Ministra Rozwoju i Finansów jest wystarczająca do ustalenia powyższej okoliczności i w tym zakresie postępowanie dowodowe przed Komisją zostało przeprowadzone. Zdaniem Komisji przesłuchanie M. S. Ministra Finansów w latach 2013 – 2015 oraz przesłuchanie R. T. S. Ministra Spraw Zagranicznych w latach 2007 – 2014, na wskazane przez pełnomocnika strony okoliczności, nie ma znaczenia dla sprawy, z uwagi na brak bezpośredniego związku z kwestią wypłaty odszkodowania J. H. i H. M. na mocy układu indemnizacyjnego zawartego pomiędzy rządem polskim a Królestwem Danii. Okoliczności powołane przez pełnomocnika strony dotyczą określenia przebiegu prac, sposobu ich nadzorowania i koordynowania w poszczególnych ministerstwach tj. ogólnych kwestii związanych z pracami przy zawieraniu układów indemnizacyjnych. Komisja podkreśla, że zakres jej działania wyznaczają przywołane powyżej przepisy *ustawy*, tym samym Komisja nie ma kompetencji do badania okoliczności jedynie pośrednio związanych z przedmiotem postępowania przed Komisją. Komisja działając w oparciu o art. 30 *ustawy* jest zobowiązana do badania naruszeń prawa materialnego i procesowego wskazanych w *ustawie*. Okoliczności powołane przez

pełnomocnika strony nie są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, z uwagi na to, że w toku postępowania rozpoznawczego kwestia związana z wypłatą odszkodowania J H M została już stwierdzona innymi dowodami.

W zakresie wniosku dotyczącego przesłuchania w charakterze świadka Prezydent m.st. Warszawy Hanny Gronkiewicz – Waltz „na okoliczność relacji interpersonalnych świadka z osobami mającymi związek z reprivatyzacją w sferze prywatnej, nie wynikających ze sprawowanego przez świadka urzędu Prezydenta m.st. Warszawy” Komisja zważyła, co następuje. W ocenie Komisji okoliczności wskazane we wniosku nie dotyczą bezpośrednio sprawy zawisłej przed Komisją. Są one związane z ogólnymi kwestiami dotyczącymi postępowań reprivatyzacyjnych prowadzonych w Warszawie. Według Komisji przeprowadzenie wnioskowanego dowodu należy uznać za zbędne, gdyż kwestie relacji interpersonalnych świadka z innymi osobami nie podlegają badaniu przez Komisję, co zostało wykazane wcześniej.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 12 § 1 *k.p.a.* organy administracji publicznej powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia. Natomiast według art. 35 § 1 *k.p.a.* organy administracji publicznej obowiązane są załatwiać sprawy bez zbędnej zwłoki. Niezwłocznie powinny być załatwiane sprawy, które mogą być rozpatrzone w oparciu o dowody przedstawione przez stronę łącznie z żądaniem wszczęcia postępowania lub w oparciu o fakty i dowody powszechnie znane albo znane z urzędu organowi, przed którym toczy się postępowanie, bądź możliwe do ustalenia na podstawie danych, którymi rozporządza ten organ. Ponadto załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym - w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania. Z uwagi na powyższe przepisy Komisja jest zobowiązana do zachowania powyższych terminów i szybkiego załatwienia sprawy. Przeprowadzenie wnioskowanych dowodów spowodowałoby niezasadne przedłużenie postępowania, a uzyskane informacje nie miałyby znaczenia dla sprawy, gdyż jak wykazano, kwestie istotne zostały już stwierdzone innymi dowodami.

Komisja zauważa również, że w dniu 13 lipca 2017 r. po przeprowadzeniu rozprawy zawiadomiła o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia . . . r., nr . . . oraz w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia . . . r., nr . . . , jednocześnie umożliwiając zapoznanie z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Komisja

uznała bowiem, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Wniosek dowodowy pełnomocnika strony wpłynął do Komisji w dniu 14 lipca 2017 r., a więc już po zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie.

Biorąc pod uwagę powyższe Komisja orzekła, na podstawie art. 78 § 1 i § 2 *k.p.a.* w zw. z art. 38 ust. 1 *ustawy*, jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji
Patryk Jaki

Pouczenie:

Zgodnie z art. 78 § 1 i § 2 w zw. z art. 141 *k.p.a.* oraz art. 38 ust. 1 *ustawy* od niniejszego postanowienia **nie służy środek zaskarżenia**. Zgodnie z art. 142 *k.p.a.* w zw. z art. 127 § 3 postanowienie niezaskarżalne w toku instancji, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Do wiadomości:

